

Freddy Madsen (DKP):

Det er rigtigt, som det er sagt, at det er en genfremsættelse af vores forslag fra sidste år med en enkelt mindre, men vigtig ændring, nemlig forslaget om at fjerne forældreafhængigheden mellem 18 og 23 år.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at ministeren og ordføreren for socialdemokratiet udtaler forundring over, at vi fremsætter forslaget. Ministeren siger endda: ja men det er jo lavet på grundlag af loven af 1970. Ja, det var faktisk, synes vi, en ganske udmærket lov, der blev lavet i 1970, og det, vi har villet med dette forslag, og som vi ville sidste år, er at fastholde folketinget på de løfter, som et enigt folketing faktisk afgav dengang. Vi var ikke med dengang, men vi vil gerne som et af partierne være med til at fastholde løfterne, nemlig om, at det skulle danne indledningen til en udbygning af uddannelsesstøtten, så den faktisk blev sådan, at de uddannelsessøgende kunne leve af den.

Det er det, vi tilstræber med dette forslag. Der er vel ingen, der vil bestride – det er i hvert fald anerkendt af alle undersøgelser – at det er et eksistensminimum, vi foreslår, nemlig 30.000 kr. fordelt med 15.000 kr. i stipendier og 15.000 kr. i statslån, eller hævde, at der er noget urimeligt i det. Det er ingen tilfældighed, at forslaget blev fremsat igen i år i forbindelse med ministerens forslag. Vi fremsatte det som et alternativ til det beskedne lapperi, regeringen har foreslået, hvor socialdemokratiet som bekendt har ladet sig drive af venstre til en helt meningsløs udsættelse af forhøjelsen – selv med det beskedne beløb, der er tale om. Vi mener, det er rimeligt, at der ligger alternative forslag, og vi kan altså forstå, at det er der også andre der gør.

Jeg skal ikke gentage, hvad jeg tidligere har sagt om det rimelige i at gennemføre forbedringer af studiestøtten, men bare sige, at det omfattende frafald, der er i forbindelse med studierne, de forlængede studietider og selve de unges situation under studietiden, alt det er jo velkendt, og det burde også få dette ting til ud over de velmenende ord, som vi jo hører fra mange sider, også at sætte kroner og øre på – også ud over det beløb, som regeringen opererer med.

Der bliver sagt, at vi ikke har foretaget økonomiske beregninger. Det er da rigtigt,

det har vi ikke. Vi har fået et foreløbigt skøn, som gik på vores tidligere forslag, og som vi har nævnt i forbindelse med vores beskæftigelsesforslag, og vi har foreslået, at man foreløbig bevilgede på finansloven 1,3 mia kr. Vi erkender, at det beløb antagelig ikke rækker til, men i hele den diskussion, som nu foregår, synes jeg det var rimeligt, at man også prøvede at se lidt på de besparelser, der faktisk er i en arbejdsløshedssituation. Man taler jo nu så meget om ungdomsarbejdsløsheden. Jeg vil henvise til de beregninger, som Danmarks Kommunistiske Studenter har foretaget, og som man har afleveret i uddannelsesudvalget. Jeg tror, disse tal er meget realistiske. Hvad drejer det sig om? Ja, man regner med, at de uddannelsessøgende, fordi de er nødt til det, optager omkring ved 30.000–40.000 arbejdspladser. Vi ved meget vel, at de ikke uden videre kan konverteres til heltidsstillinger, men det, som der er regnet med, er 10.000–13.000, og det vil give en besparelse i arbejdsløhedsunderstøttelsen på 700 mill. kr.

Der er derudover titusinder af unge, der går arbejdsløse i øjeblikket, og som man passende kunne give en uddannelse, mens de var arbejdsløse. Derigennem kunne man spare på understøttelse og bistandshjælp; det er skønnet til omkring 500 mill. kr.

Så er der banklånene. De er jo ikke gratis for staten, hvad nogle tror. Allerede om et par år må man regne med at udgiften for staten til disse banklån, fordi de ikke kan betales tilbage, bliver på i hvert fald mindst 200 mill. kr. Man må også regne med de rentefradrag, der vil optræde hos dem, der betaler lånene tilbage. Rentetilskrivningen alene på disse banklån vil komme op på 1,4 mia kr., og det vil give staten et skattemæssigt provenutab på 700 mill. kr.

Sammenlagt er der her tale om et par milliarder kroner. Jeg ved godt, at det hænger nøje sammen med arbejdsløsheden, at disse penge kunne spares for staten. Men vi lever jo fortsat i en periode, hvor man siger, at i hvert fald langt ind i 1980erne må vi regne med at den nuværende tilstand bevares.

Når vi forhåbentlig på en eller anden måde har overvundet krisen og kommer ind i en ny højkonjunktur, ja, så vil der også være større muligheder for, at man kan skaffe pengene.